

ΕΚΚΛΗΣΙΑ

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΕΤΟΣ Γ'

10 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ 1925

ΑΡΙΘ. 50

ΕΠΙ ΤΗΣ ΕΝΩΣΕΩΣ ΤΩΝ ΕΚΚΛΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΚΑΙ ΑΓΓΛΙΚΑΝΙΚΗΣ

Δ'

Ὁ κοινὸς ἑορτασμὸς ὑπὸ Ἀγγλικανῶν καὶ Ὁρθοδόξων τῆς 1600ῆς ἐπετείου τῆς ἐν Νικαίᾳ Α' Οἰκουμενικῆς Συνόδου μετὰ τῶν συναφῶν ἐκδηλώσεων εἰς Ὁρθόδοξον παρατηρητὴν ἐμφανίζει τὰς ἀκολουθίους ἀπόψεις.

1. Ὁ Ἀγγλικανισμὸς τιμᾷ τὴν Οἰκουμενικὴν Σύνοδον. Θεμελιῶδες δόγμα τοῦ Προτεσταντισμοῦ εἶνε ἡ ἀγνησις τῆς Ἱερᾶς παραδόσεως καὶ συνεπῶς τοῦ κύρους τῶν Οἰκουμενικῶν Συνόδων. Ἀπὸ τὸ βασικὸν τοῦτο δόγμα ἀπορρέει ὅλη ἡ ἄλυσσος τῶν διαφορῶν, αἵτινες χωρίζουσι τὸν Προτεσταντισμὸν ἀπὸ τὴν Ὁρθοδοξίαν. Ὅταν λοιπὸν ἡ Ἀγγλικανικὴ Ἐκκλησία ἀποφασίζῃ νὰ ἑορτάσῃ ἐπέτειον συνόδου Οἰκουμενικῆς, διακηρύττει ἐμπράκτως, ὅτι διέσται μὲν κατὰ βᾶσιν πρὸς τὸν Προτεσταντισμὸν, θέλει δὲ νὰ ἀνήκῃ εἰς τὸ συγκρότημα τῶν Ἐκκλησιῶν τῶν ἀποδεχομένων τὸ καθολικὸν κῆρος τῶν Οἰκουμενικῶν Συνόδων.

Ἡ ἀποψις αὕτη πληροῖ χαρᾶς τὸν Ὁρθόδοξον παρατηρητὴν, σκεπτόμενον ὅτι, ἐφ' ὅσον ἡ Ἀγγλικανικὴ Ἐκκλησία ἀποχωρίζει μὲν ἑαυτὴν τόσον ἐμφανῶς τοῦ Προτεσταντισμοῦ, ἀποδέχεται δὲ τὸ κῆρος τῶν Οἰκουμενικῶν Συνόδων, αἱ μεταξὺ αὐτῆς καὶ τῆς Ὁρθοδοξίας διαφοραὶ δύνανται νὰ μεταβληθῶσιν εἰς ἐνότητα πίστεως. Καὶ ἡ χαρὰ αὕτη προσανέξινεται ἔτι μᾶλλον ἐκ τοῦ γεγονότος, ὅτι ὁ ἑορτασμὸς δὲν ἔφερε τὸν χαρακτῆρα ἀτομικῆς τιμῆς πρωτοβουλίας, ὡς, φέρ' εἰπεῖν, τοῦ Ἐπισκόπου τοῦ Λονδίνου ἢ καὶ αὐτοῦ τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Καντερβουρίας, ὅτε θὰ ἠδύνατο νὰ ἐρμηνευθῇ ὡς μονομερῆς τις ἐκδήλω-

1. Εἶναι ἀνάγκη νὰ μάθωμεν ὅλοι νὰ γράψωμεν ὀρθῶς τὸν τίτλον, ὅστις εἶνε ἡ **Καντουκρίας** ἐκ τοῦ Λατινικοῦ ὀνόματος τῆς πόλεως, ἢ **Καντερβουρίας** ἐκ τοῦ Ἀγγλικοῦ ὀνόματος τῆς πόλεως, οὐδέποτε δὲ **Κανταβρυγίας**, τὸ ὅποιον εἶνε ἀπόδοσις ἑλληνικῆ τοῦ Cambridge ἔκου τὸ ἁμῶνυμον Πανεπιστήμιον καὶ οὐχὶ τοῦ Canterbury.

σις τῆς «Ἄνω Ἐκκλησίας» ἢ τῆς «Ἀγγλοκαθολικῆς» τάσεως, ἀλλ' ἦτο ἀπόφασις τῆς Συγκλήτου (Convocation) τῆς Ἐκκλησίας Καντερβουρίας, δηλ. τῆς πρώτης τῆ τάξει Ἀυτοκεφάλου Ἐκκλησίας τῆς Ἀγγλικανικῆς Ὁμολογίας. Ἀποτελεῖται δὲ ἡ εἰρημένη Σύγκλητος ἐκ τῆς Συνόδου τῶν Ἐπισκόπων, ἐν ὧν 26 τὸν ἀριθμὸν, καὶ ἐκ τῆς Βουλῆς τοῦ Κλήρου, ἀποτελουμένης ἐξ ὑπὲρ 200 κατωτέρων κληρικῶν. Ἄλλ' ἡ Σύγκλητος Καντερβουρίας εἶνε συγχρόνως καὶ ἡ πλειονοψηφία (πλέον τῶν 2/3) τῆς «Ἐθνικῆς Συνελεύσεως τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἀγγλίας», ὑπὸ τὴν ὁποίαν εἶνε ἀπὸ πενταετίας ὀργανικῶς ἠνωμένοι αἱ δύο αὐτοκέφαλοι Ἐκκλησίαι, ἡ τῆς Καντερβουρίας καὶ ἡ τῆς Ὑόρκης. Ἀπόφασις Ἀνωτάτου Ἐκκλησιαστικοῦ Σώματος τοιαύτης εὐρύτητος καὶ τοσοῦτου κύρους βεβαίως ἀποτελεῖ ἐκπροσώπησιν τοῦ συνόλου τῆς Ἐκκλησίας αὐτοῦ. Ἐφ' ὅσον δὲ τὸ παράδειγμα τῆς Ἐκκλησίας Καντερβουρίας ἐμιμήθησαν καὶ ἡ Ἐκκλησία Οὐαλλίας καὶ ἄλλαι τῆς Ἀγγλικῆς Ὁμολογίας Ἀυτοκέφαλοι Ἐκκλησίαι, ὑπάρχει διὰ τὸν Ὁρθόδοξον παρατηρητὴν ἔμπρακτος ἢ ἀπόδειξις, ὅτι ἡ Ἀγγλικανικὴ Ἐκκλησία ὡς Σύνολον εὐρίσκειται ἐγγὺς τῆς Ὁρθοδοξίας, ἀφοῦ τιμᾷ μετ' αὐτῆς τὴν Ἐκκλησίαν τῶν Οἰκουμενικῶν Συνόδων καὶ γεραίρει ὡς Πατέρας πνευματικὸς τοὺς ἐν αὐταῖς συνελθόντας.

Ὁ Ἀγγλικανισμὸς καλεῖ εἰς κοινὴν ἑορτὴν τὴν Ὁρθοδοξίαν. Ἡ πρόσκλησις ἀπευθυνθεῖσα πρὸς τὸ σύνολον τῶν Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν ἐνεφάνισε σαφῶς τὴν πρόθεσιν τῆς Ἀγγλικανικῆς Ἐκκλησίας, ὅπως διὰ κοινοῦ ἑορτασμοῦ τῆς ἐπετείου τῆς Αἰς Οἰκ. Συνόδου τῆς ἀδιαρέτου Ἐκκλησίας παραστήσῃ ἑαυτὴν ὡς ἀποτελοῦσαν μέλος τῆς Μιάς, Ἁγίας, Καθολικῆς καὶ Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας ὡς αὐτὴν δέχεται καὶ ὁμολογεῖ τῆς Νικαίας καὶ Κιπλόεως τὸ Σύμβολον, ἐν ἀκραιότητι ὑπὸ τῆς Ὁρθοδοξίας φυλαττόμενον. Σκοπὸς ἄρα τοῦ ἑορτασμοῦ δὲν θὰ ἦτο μόνον ἡ ἀπόδοσις τιμῆς καὶ εὐλαβείας πρὸς τὴν Σύνοδον ὡς ἔργον καὶ ὡς συγκρότημα, ἀλλὰ καὶ ὄθησις τῶν κεχωρισμένων Ἐκκλησιῶν εἰς τὴν μετ' ἀλλήλων ἔνωσιν μὲ συνδεδεικὸν κρῖνον τὴν Οἰκουμενικὴν Σύνοδον.

Γνωστοῦ δὲ ὄντος, ὅτι ἡ θέσις τῆς Ὁρθοδοξίας ἐν τῷ ζητήματι τῆς ἐνώσεως εἶνε ἀκριβῶς ἡ αὐτή, τοῦτέστιν ἡ ἀναγνώρισις τῶν Ὁκουμενικῶν Συνόδων τῆς ἀδιαρρέτου Ἐκκλησίας ὡς ἀρροδίου κατηρίου διὰ τὰς χωριζούσας τὰς Ἐκκλησίας διαφοράς, δικαιοῦμεθα οἱ Ὁρθόδοξοι νὰ ἐξηγητήσωμεν τὴν πρόσκλησιν πρὸς συνεργισμὸν τῆς μνήμης μᾶς ἐξ αὐτῶν ὡς ἐπίσημον κατ' ἀρχὴν προσχώρησιν πρὸς τὴν θέσιν τῆς Ὁρθοδοξίας. Ἀναμφιβόλως δὲ τὴν προθυμίαν, ἣν ἔδειξε προσκαλοῦσα ἡ Ἀγγλικανικὴ Ἐκκλησία, θὰ ἐδείκνυε καὶ προσκαλούμενη ὑπὸ τῆς Ὁρθοδοξίας εἰς συνεργισμὸν τοῦ ἰδίου γεγονότος ἐν Κ]πόλει ἢ ἄλλῳ Κέντρῳ τῆς Ὁρθοδοξίας, ἐὰν αἱ περιπτώσεις ἐπέτρεπον εἰς τὴν Ὁρθοδοξίαν τοιοῦτον κοινὸν ἐσθρασμὸν. Συμφωνοῦμεν λοιπὸν ἀπολύτως μετὰ τῶν ἐν Ἀγγλίᾳ παρουσιαζόντων, ὡς εἶδωμεν, τὴν Ἐξουσιαστικὴν Ἱερουργίαν τῆς 2ης Ἰουνίου ἐν τῇ Μονῇ τοῦ Ὀδεσμίστερ, οὐχὶ ὡς μίαν τῶν πολλῶν πρὸ αὐτῆς συμπροσευχῶν ἀγγλικανῶν καὶ ὀρθοδόξων, ἀλλ' ὡς Πράξιν Συμβόλου, δηλ. ὡς Πράξιν Ἐνωτικῆς σημασίας.

3. Ὁρθοδοξία καὶ Ἀγγλικανισμὸς συνεργιστάζουσι. Ἡ πρόσκλησις καὶ ὡς τὴν ἡμερᾶν εἰσάγειν ἀνωτέρω δὲν παρουσιάζει τι τὸ ἐξαιρετικῶς ἀσύνηθες εἰς τὴν ἱστορίαν τῶν ἐνωτικῶν προσπαθειῶν τῆς Ἀγγλικανικῆς Ἐκκλησίας. Εἶνε μία ἐπὶ πλεόν, ἐμφαντικότερα τῶν πρὸ αὐτῆς, ἐκδήλωσις τῆς ἐπιθυμίας τῆς νὰ ἐνωθῇ μετὰ τῆς Ὁρθοδόξου. Ἡ ἀποδοχὴ ὅμως τῆς προσκλήσεως ὑπὸ τῶν Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν καὶ ὁ ἀκολουθήσας συνεργισμὸς ἀποτελοῦν ἐξαιρετικῆς σημασίας γεγονός, ὁποῦ δὲ ἀποφάνεται περὶ αὐτῶν ὁ Αἰδ. Δούγλας ὅταν λέγῃ ὅτι δὲν εὑρίσκει ὅμοιον προηγούμενον εἰς τὰς σχέσεις τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας μετὰ «ἐιεροδόξων».

Αἱ Ὁρθόδοξοι Ἐκκλησιαστικαὶ Ἀρχαὶ ἀποφασίζουσαι ἐκάστη καθ' ἑαυτὴν νὰ ἀνταποκριθῶσι πρὸς τὴν πρόσκλησιν τῆς Ἀγγλικανικῆς Ἐκκλησίας, ἀναμφιβόλως ἐσκέφθησαν ὅτι δὲν ἐπρόκειτο νὰ παραστῶσιν ἀπλῶς εἰς τὴν τελετὴν τιμῆς ἔσκεν, ἔφ' ἣν ἐννοίαν παρίστανται εἰς τελετὰς ἐθνικῶν λ. χ. γεγονότων οἱ ἀντιπρόσωποι Κρατῶν καὶ Θρησκευμάτων, ἀλλ' ὅτι θὰ ἐνεφανίζοντο καὶ ὡς μετέχοντες τῆς λειτουργικῆς παρατάξεως. Ἀντελαμβάνοντο δηλονότι ὅτι ἐκαλοῦντο εἰς κοινὸν ἐσθρασμὸν θρησκευτικῆς ἐσθρῆς καὶ ὅτι ἄρα ἡ πανηγυρικὴ αὐτὴ πράξις θὰ εἶχε σημασίαν οὐχὶ ἀβρότητα καὶ φιλοφροσύνης μόνον, ἀλλὰ καὶ βήματος πρὸς τὴν ἐνωσιν. Τὸ ὅτι δὲ πᾶσαι αἱ ἐπὶ μέρους Ἐκκλησία ἐδέχθησαν τὴν πρόσκλησιν καὶ δὴ ἄνευ κἂν ἀνταλλαγῆς μετ' ἀλλήλων σκέψεων, ἀποδεικνύει ὅτι οὐδεὶς ὑπίσταντο δισταγμὸς περὶ τοῦ ὅτι τὸ

πραττόμενον εὑρίσκετο ἐν ἰσονομίᾳ πρὸς τὸ Ὁρθόδοξον αἰσθημα. Ὁ τι ὅμως ἐν τῇ πράξει ἐγένετο, παρουσιάζεται ὡς πλεόν ἢ ἀπροσδόκητον, ὅτι διὰ τοὺς Ἀγγλικανούς μόνον, ἀλλὰ καὶ δι' ἡμᾶς τοὺς Ὁρθοδόξους.

Πράγματι ἡ εἰς τὸν ἐσθρασμὸν αὐτοπροσώπως συμμετοχὴ διὸ Ὁρθοδόξων Πατριαρχῶν, ὧν ὁ ἕτερος ἀντεπροσώπευε καὶ ἄλλον Πατριάρχην τῆς Ὁρθοδοξίας, παρήγαγε ζῶηράν αἰτίαν, ἵνα μὴ εἴπωμεν ἐκπληξιν, εἰς τὸ σύνολον τοῦ πληρώματος τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας. Ἀποστολὴ ἀντιπροσώπων εἰς τὴν ἐσθρῆν ἦτο ἐνισλῶς ἱστολογικῆ ἐξέλιξις τῶν ἕως τοῦδε σχέσεων, αὐτοπροσώπως ὅμως συμμετοχὴ Προέδρων Ἐκκλησιῶν καὶ δὴ Πατριαρχῶν, ἀποτελεῖ ἄλμα, διὰ τὸ ὅποιον δὲν ἦτο προσιρεσκενασμένη ἡ Ὁρθόδοξος δημοσία γνώμη, εἶνε δὲ εὐτύχημα διὰ τὸ ἔργον τῆς ἐνώσεως, ὅτι τὸ τολμηρὸν αὐτὸ ἄλμα ἐπράχθη ὑπὸ τοῦ Πατριάρχου Φωίου, τοῦ ἐκπροσωποῦντος τὸν ὑπερσυντηρητισμὸν ἐν τῇ Ὁρθοδοξίᾳ καὶ τὴν ἕως αὐτοῦ ἐπιφυλακτικότητα ἐν τῇ ἐνωτικῇ κινήσει. Διότι ἐὰν συνέβηκε νὰ τολμηθῇ ὑπὸ τινος τῶν Ὁρθοδόξων Ἀρχηγῶν τῶν προεγνωσμένων ὡς πρωτεργατῶν τῆς ἐνωτικῆς κινήσεως, ἀδύνατον νὰ παρήρχετο ἄνευ σφοδρῶν δημοσιῶν ἐπικρίσεων. Ἐνῷ τώρα δημοσίᾳ μὲν ἐπικρίσις οὐδεμία ἐκ τῆς συντηρητικῆς τάξεως ἠκούσθη διὰ τὸ μέγα ἐπ' αὐτῆς κύρος τοῦ Φωίου, πολλὴ δὲ ὑπῆρξεν ἡ ἐξ αὐτοῦ ἐνθάρρυνσις τῶν ποιοῦντων νὰ ἴδωσι τὸ ταχύτερον συντελεσμένον τὸ ἔργον τῆς ἐνώσεως.

Καὶ δὲν εἶνε μόνον ἡ ἀπόφασις τοῦ ὑπερσυντηρητικοῦ Φωίου τοῦ νὰ μεταόχη αὐτοπροσώπως τῆς ἐσθρῆς ἢ προσκαλοῦσα τὴν βαθεῖαν ἐντύπωσιν, ἀλλὰ καὶ ὁ βαθμὸς τῆς συμμετοχῆς. Του εἰς τὴν Ἐξουσιαστικὴν Ἱερουργίαν. Δὲν μετέσχε μόνον τῆς Ἱερᾶς λιτανείας ἐνδεδυμένος μανδύαν κρατῶν ποιμαντορικῆν ράβδον, εἰς τὸ ὅποιον τὸν ἐμιμήθησαν καὶ πάντες οἱ συμπαιριστάντες Ὁρθόδοξοι Ἱεράρχαι, Ἱερεῖς καὶ Διάκονοι, ἐνδυθέντες ἕκαστος τὰ τοῦ βαθμοῦ του ἄμφια, ἀλλὰ καὶ ἀπήγγειλε τὸ Σύμβολον τῆς Πίστεως. Τοῦτο ἐδήλου πλήρη συμμετοχὴν αὐτοῦ καὶ τῶν σὺν αὐτῷ ὀρθοδόξων εἰς τὴν Ἀγγλικανικὴν Ἱερουργίαν πλὴν μόνως τῆς μεταλήψεως. Αἱ εἰς τὸν «Πάνταινον» ἀνταποκρίσεις τοῦ Μητροπολίτου Νοιβίας, θέλουσαι νὰ μετριάσωσι τὴν ἐκ τῆς λεπτομερείας ταύτης παρ' ὀρθοδόξους ἐντύπωσιν, ἐτόνισαν κατ' ἐπανάληψιν ὅτι ὁ Πατριάρχης ἀπήγγειλε τὸ «Πιστεύω» ἄνευ τῆς προσθήκης «καὶ ἐκ τοῦ Υἱοῦ». Ἀλλὰ μήπως ἠδύνατό ποτε ὀρθόδοξος χριστιανὸς νὰ ὑποθέσῃ ὅτι Ὁρθόδοξος Πατριάρχης θὰ ἀπήγγειλε τὸ Σύμβολον τῆς Πίστεως ἄλλως ἢ ὡς ἀπαγγέλλει αὐτὸ ἡ Ὁρθο-

δοξία ; "Η μήπως ἡ Ἀγγλικανικὴ Ἐκκλησία, ζητοῦσα μεθ' ἡμῶν ἔνωσιν, ἠξίωσε ποτε νὰ ἀλλοιώσωμεν ἡμεῖς τὸ Οἰκουμενικὸν Σύμβολον ; Ἡ σημασία τῆς πράξεως τοῦ Πατριάρχου, τῆς ὁποίας βεβαίως εἶχε συνείδησιν ὁ Ἰδιος, εἶνε ἄλλη. Οἱ Ἀγγλικανοὶ λέγουσιν περὶ τοῦ πρὸς τοὺς Ὁρθόδοξους ; « Ἀναγνωρίζομεν ὅτι ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία διακρατεῖ τὰ δόγματα τῆς ἀδιαίρετου Ἐκκλησίας. Δὲν ζητοῦμεν νὰ μεταβάλῃ οὐδὲν ἐκ τῶν δογμάτων τούτων. Θέλομεν ὅμως δι' ἐμβριθεστερίας μελέτης τῆς Πίστεως καὶ τοῦ βίου τῆς Ἀγγλικανικῆς Ἐκκλησίας νὰ πεισθῇ ὅτι, παρὰ τὰς διαφορὰς τῶν ἐθίμων καὶ τινῶν φαινομενικῶν ἐξ ιστορικῶν λόγων δογματικῶν ἀποκλίσεων, ἰσχυρὰ καὶ αὐτῆ ἐπὶ τοῦ ἐδαφους τῶν Οἰκουμενικῶν Συνόδων ». Κατὰ ταῦτα σημασίαν ἔχει οὐχὶ ὅτι ὁρθόδοξος ἱεράρχης ἀπήγγειλεν ὁρθόδοξως τὸ « Πιστεύω », ἀλλ' ὅτι ἀπήγγειλεν αὐτὸ ἐν Ἱερουργίᾳ Ἀγγλικανικῆ εἰς τὴν ὁποίαν τὸ αὐτὸ « Πιστεύω » ἀπαγγέλλεται μετὰ τῆς προσθήκης « καὶ ἐκ τοῦ Υἱοῦ ».

ΕΝΩΤΙΚΟΣ

Η ΕΠΙΤΑΞΙΣ ΤΩΝ ΜΟΝΑΣΤΗΡΙΑΚΩΝ ΚΤΗΜΑΤΩΝ

Τὸ Ὑπουργεῖον τῆς Γεωργίας διὰ τῆς ὑπ' ἀρ. 112057 ἑ.ξ., ἐγκυκλίου αὐτοῦ διαταγῆς πρὸς τὰς Διευθύνσεις ἐποικισμοῦ, Νομογεωπόνους καὶ λοιπὰς ἀρχὰς τῆς δικαιοδοσίας του, παρέχει ὁδηγίαν περὶ τῆς χρησιμοπορήσεως τῶν ἐπιταχθέντων κτημάτων καὶ περὶ ἐπιστροφῆς κτημάτων εἰς τοὺς ἰδιοκτῆτας.

Χάριν τῶν Ἱ. Μονῶν, ὧν κτήματα εὐρίσκονται ὑπὸ τὰς ἰδίας συνθήκας, δημοσιεύομεν τὰς κυριωτέρας διατάξεις τῆς ἐγκυκλίου :

« Ἐάν κτήματι ἔχῃ ἐπιταχθῆ ὑπὲρ προσφύγων ἢ ἔχῃ ἀπλῶς καταληφθῆ καὶ οἱ πρόσφυγες ἔχουν προβῆ εἰς ἐνοικίαν τῶν πλεονικτωσῶν ἐκτάσεων πρὸς βοσκήν, τὸ ἐκ τούτων μίσθωμα θέλει κατετεθῆ εἰς τὸ Ταμεῖον παρακαταθηκῶν ἐπ' ὀνόματι τῶν ἰδιοκτῆτῶν, οἵτινες τῇ ἀδείᾳ τοῦ ἀρμόδιου Γραφείου Ἐποικισμοῦ ἐκδιδομένη μετὰ αἴτησιν τούτων θέλουσιν ἀναλάβῃ ἐκ τοῦ Ταμείου τούτου καὶ ἀφοῦ προηγουμένως δηλώσουν ἐγγράφως πρὸς τὸ ἀρμόδιον γραφεῖον ὅτι παραιτοῦνται πάσης ἀξιώσεως ἀποζημιώσεως διὰ τὴν ἐπίταξιν ἢ κατάληψιν τῆς ἐκτάσεως ταύτης, τῆς ἀποζημιώσεως περιοριζομένης μόνον ἐπὶ τοῦ τμήματος οὗτινος κάμουν χρῆσιν οἱ πρόσφυγες. 2) Ἐάν οἱ πρόσφυγες δὲν ἔχουν προβῆ εἰς ἐνοικίαν τῆς πλεοναξιώσεως ἐκτάσεως, τὸ ἀρμόδιον γραφεῖον ἀκούων τὰς ἀντιλήψεις τῶν προσφύγων θὰ ἐπιμήσῃ τὰς

ἀνάγκας τῶν προσφύγων εἰς καλλιέργησίμους καὶ εἰς βοσκησίμους ἐκτάσεις, διὰ τὴν ἀρχομένην περίοδον καὶ τὴν ὄντως πλεονάζουσαν θὰ παραχωρήσῃ προσφύγων εἰς τὸν ἰδιοκτῆτην πρὸς ἐλευθέραν χρῆσιν τοῦ καὶ καθ' οἰονδήποτε τρόπον, εἴτε πρὸς αὐτοπρῶστον καλλιέργειαν, εἴτε πρὸς ἐνοικίαν ἢ καὶ διὰ βοσκήν ἰδίων ποιμνίων ἢ ἐνοικιαστοῦ, καθισταμένου γὰρ αὐτῷ ὅτι διὰ τῆς παραχωρήσεως ταύτης δὲν λείπει ἡ ἐπίταξις ἢ ἡ κατάληψις, ἀλλ' ἀπλῶς παραδέεται αὐτῷ ἡ χρῆσις, δυναμένων τῶν προσφύγων ἐὰν ἐ κείνως δηλώσουν πρὸς τὸ Γραφεῖον ἐποικισμοῦ, νὰ ἐπεκτείνουν τὴν καλλιέργειαν καὶ ἐπὶ τῆς ἐκτάσεως ταύτης, ὅτε ὁ ἰδιοκτῆτης ἢ ὁ τυχὸν ἐνοικιαστὴς οὐδεμίαν θέλει φέρει ἀντίρρησην πρὸς τοῦτο καὶ ἂν ἐν τῷ Κράτει ἐπιβιβάσῃ νὰ ἐγκλιτισθῇ καὶ ἄλλους πρόσφυγας. Ἐννοεῖται, ὅτι ἡ ὀφειλομένη τότε ἀποζημίωσις θέλει περιορισθῆ εἰς τὴν ἀναλογουσαν ἐπὶ τῶν ὑπ' αὐτῶν κατεχομένων ἐκτάσεων, ἀξανομένης ἐκαστοτε κατὰ τὴν ἀναλογοῦσαν ἐπὶ τῆς ἴφ' ἢς ἐπεκτείνεται ἡ κατάληψις ἐκτάσεως. Ἐάν κατὰ τὴν ἐπέκτασιν τῆς καταλήψεως τύχῃ ὁ ἰδιοκτῆτης νὰ ἔχῃ καὶ καλλιέργησιν, ἢ ἀποζημιώσιν διὰ τὰ ὄργαματα καὶ τὴν ἐν γένει καλλιέργειαν θέλει κανονισθῆ ὡς κανονίζεται κατὰ τὸν χρόνον τῆς ἀρχικῆς ἐπίταξεως διὰ τὰς πραγματικὰς ζημίας τοῦ καλλιέργησαντος. Ἐάν ὅμως πρόκειται νὰ γίνῃ συγκομιδὴ, αὕτη θὰ γίνῃ παρὰ τοῦ ἰδιοκτῆτου καὶ θέλει κατόπιν παραδοθῆ ἢ ἐκτασις αὕτη εἰς τοὺς πρόσφυγας. 3) Ἐάν τέλος οἱ πρόσφυγες ἔχουν ἐγκατασταθῆ ἐπὶ κτήματος κηρυχθέντος ἀπαλλοτριωτέου καὶ παραδοθῆ ἢ νομῆ ἐκτάσεων πλειόνων ἐσίωνων, ὧν δύναται νὰ κάμουν χρῆσιν, εἴτε πρὸς καλλιέργειαν, εἴτε πρὸς βοσκήν, κατὰ τὴν ἀρχομένην γεωργικὴν περίοδον, τότε τὸ Γραφεῖον Ἐποικισμοῦ ἐνεργοῦν ὡς καὶ κατὰ τὴν προηγουμένην περίπτωσιν (2) καὶ περιορίζον διὰ νεωτέρου πρωτοκόλλου εἰς τὰς ἀπαραιτήτους ἐκτάσεις τὴν παραχωρουμένην νομὴν θέλει ἀφήσει εἰς τὸν ἰδιοκτῆτην τὴν διακατοχὴν τῶν ἐπιλοίπων ἐκτάσεων μέχρι τῆς ἀπωρέσεως καὶ τούτων εὐθὺς ὡς παραστῆ ἀνάγκη ἢ μέχρις οὗ ἢ Ἐπιτροπῆ ἀπαλλοτριώσεως καθορίσῃ ὁριστικῶς τὸν κλῆρον καὶ τὰς παραχωρουμένας ἐν γένει ἐκτάσεις. Ἐάν τὸ ἐπιστροφόμενον εἰς τὸν ἰδιοκτῆτην εἶναι διασώδης ἐκτασις ἢ θημιώδης, οἱ πρόσφυγες θέλουσιν ἔχει δικαίωμα ἐξουλεύσεως μόνον διὰ τὰς οἰκιακὰς τῶν ἀνάγκας ἐφαρμοζομένων ἀναλόγως τῶν δασικῶν νόμων καὶ διατάξεων ».

ΟΜΙΛΗΤΙΚΟΝ ΣΧΕΔΙΑΣΜΑ

Προεόρτιος εἰς τὴν Γέννησιν τοῦ Χριστοῦ.

Κυριακὴ πρὸς τῆς Χριστοῦ Γεννήσεως — 20 Δεκεμβρίου

«Τέξεται δὲ υἱὸν καὶ καλέσεις τὸ ὄνομα αὐτοῦ Ἰησοῦν· αὐτὸς γὰρ σώσει τὸν λαὸν ἀπὸ τῶν ἁμαρτιῶν αὐτῶν» (Ματθ. 1, 21).

ΠΟΙΜΙΟΝ.—Ὀλίγαι ἡμέραι καὶ θὰ ἐορτάσωμεν τὴν ἔνδοξον ἐπέτειον τῶν γενεθλίων τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ. Ἡ Ἐκκλησία, ὡς μήτηρ φιλόστοργος, προειδοποιεῖ καὶ προεισάγει ἡμῖς εἰς τὴν χαρὰν τῆς ἐορτῆς ἀρχίζουσα ἀπὸ σήμερον νὴ ψάλλη προεορτίους ὕμνους. Ἄς στρέψωμεν καὶ ἡμεῖς, μὲ ἐνισχυμένην τὴν ἡμετέραν πίστιν, καὶ νοῦν καὶ καρδίαν πρὸς τὸ ἐορταζόμενον μέγα γεγονός τῆς ἱστορίας τοῦ κόσμου καὶ ἀντλήσωμεν ἐξ αὐτοῦ διδάγματα σωτήρια.

ΔΙΑΙΡΕΣΙΣ.—Τρεῖς σκέψεις: Α'. Τίς ὁ γεννώμενος; Β'. Διατί ἐγεννήθη; Γ'. Ὑπὸ ποίας συνθήκας ἐγεννήθη.

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ.—Τίς ὁ γεννώμενος.

Εἶναι:

1. Ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ ὁ Μονογενής· «τὸ γὰρ ἐν αὐτῇ γεννηθὲν ἐκ Πνεύματος ἔστιν Ἄγιον».

2. Ὁ Θεὸς ἡμῶν, ὁ αἰώνιος τοῦ Πατρὸς Λόγος, ὁμοούσιος τῷ Πατρί, ἀπαύγασμα τῆς δόξης αὐτοῦ καὶ εἰκὼν αὐτοῦ τελεία. «Ὁ ἑωρακὸς ἐμὲ ἑώρακε τὸν Πατέρα».

3. Ἐκεῖνος, ὃν οἱ Προφῆται προκατήγγειλαν πατέρες καὶ προπάτορες ἐπεθύμησαν νὰ ἴδωσι καὶ δὲν εἶδον ἢ ἐλπίς τῶν λαῶν ἢ παρηγορία τοῦ Κόσμου. Εἶναι Ἐκεῖνος, περὶ οὗ ἐλέχθη εἰς τὸν ἀρχέκακον τῆς πονηρίας: «αὐτὸς συντρίψει τὴν κεφαλὴν σου». Εἶναι ὁ ἀμνὸς, ὃν Ἡσαΐας ὁ μεγαλοφρονότατος προέβλεπε...

4. Ὁ δημιουργὸς τῶν πάντων «πάντα δι' αὐτοῦ ἐγένετο καὶ χωρὶς αὐτοῦ ἐγένετο οὐδὲ ἓν ὃ γέγονεν».

Ἐχομεν τὸ εὐτύχημα νὰ ζήσωμεν, ἀφοῦ ἤδη ἐγεννήθη ὡς ἄνθρωπος τοῦ Θεοῦ ὁ Υἱὸς καὶ ἔζησεν ἐπὶ τῆς γῆς. Πόσοι καὶ πῶς ἀποδίδομεν τῆς λατρείας τὸν φόρον, τὴν δόξαν καὶ τὸν αἶνον εἰς τὸ Οὐράνιον Βρέφος;...

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ. Διατί ἐγεννήθη.

Τὴν ἀπάντησιν δίδουσι:

1. Ἡ ἀποπλίνθις τῶν ἀνθρώπων ἀπὸ τῆς ὁδοῦ τοῦ Θεοῦ: σκότος καὶ σκὰ θανάτου ἐπεκάθητο ἐπὶ τῶν διανοιῶν τῶν ἀνθρώπων καὶ τῆς ἁμαρτίας ὁ βαρὺς πέπλος ἐκάλυπτε τὰς ἀνθρωπίνους συνειδήσεις. Εἰδωλολατρεία καὶ ἀσυχρότης βίου εἶχον ἐκφυλίσαι τὴν ἀνθρωπίνην γενεάν. «Πάντες ἐξέκλιναν ἅμα ἠχρεώθησαν».

2. Ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ: ἔστειλεν αὐτὸν τὸν Υἱὸν Του, ἐπὶ τέλους, ἵνα σώσῃ τὸ ἀπολωλὸς. Διὰ τοῦτο καὶ τὸ οὐράνιον ὄνομα, τὸ ὑπὸ τοῦ ἀγγέλου ἐξαγγελθέν: Ἰησοῦς, ὃ ἔστι Σωτὴρ.

Ἡ χριστιανέ, ἐγνωρίσας ποτε τὴν ἀξίαν σου; καὶ ἀνεγνωρίσας τὴν πολλὴν εὐγνωμοσύνην, ἣν πρὸς τὸν Θεὸν ὀφείλεις; Κατέβη πρὸς σέ ὁ Θεός, ἵνα σε ἀναβιβάσῃ εἰς τὰ ὕψη τοῦ πνευματικοῦ, τοῦ κατὰ Θεὸν βίου. Τὸν ἀκολουθεῖς καὶ σὺ ἢ καταρρίπτεις Αὐτόν; **ΜΕΡΟΣ ΤΡΙΤΟΝ.**—Διὰ συνθήκας τῆς γεννήσεως τοῦ Χριστοῦ.

1. Εἰς τὶς φλέβας αὐτοῦ ἔρρεεν ὁμολογουμένως αἷμα βασιλικὸν καὶ πατριαρχικόν· «βίβλος γενέσεως Ἰησοῦ Χριστοῦ υἱοῦ Δαυὶδ υἱοῦ Ἀβραάμ»· ἀλλ' εἰς τοὺς προγόνους αὐτοῦ εὐρίσκομεν καὶ πρόσωπα πενιχρὰ μέχρι βαθμοῦ ἐπαιτείας. Τίς δὲν ἐνθυμεῖται τὰ σταχυολογήματα τῆς Ροῦθ εἰς τοὺς ἀγρούς τοῦ Βοός; Οἱ τίτλοι τῆς καταγωγῆς καταπίπτουσι διὰ τὸν Χριστόν.

2.—Οὐδ' εἶναι οἱ πρόγονοι αὐτοῦ πάντες ἀνεγνωρισμένοι ἐπὶ δικαιοσύνη καὶ ἀγιότητι. Ἡ ἀγιότης τοῦ Χριστοῦ εἶναι οὐράνια· οὐχὶ ἐκ κληρονομικότητος. Καὶ συγκαταιβαίνει νὰ εἶναι ἀπόγονος ἐνὸς Σολομῶντος, μὴς Ραχάβ καὶ αὐτοῦ τοῦ Δαυὶδ. Θέλει νὰ ἄρῃ τὰς ἁμαρτίας τοῦ κόσμου.

3. Ἐν τῇ γενεαλογίᾳ αὐτοῦ, τὸ περιεργότατον: ἀριθμούνται καὶ εἰδωλόατραι. Τί εἶναι αὕτη ἢ Ραχάβ, τί εἶναι ἡ Ρούθ; Ὁ Χριστὸς ἐκέκλητο νὰ καλέσῃ πάντας εἰς ἐνότητα πίστεως.

4. Γεννᾶται: ποῦ; ... Ταπεινώσεις ἄκρα τὸν περιβάλλει! πτωχός, ταπεινός, ὡς ξένος, ἄσημος καὶ παραπεπτωκός...

ΕΠΙΛΟΓΟΣ.—Ἀγαπητοί· καὶ δι' ὅλους ἡμᾶς ἐγεννήθη τοῦ Θεοῦ ὁ Υἱὸς εἰς τὸν σταυλὸν τῶν ἀλόγων ζώων. Εἶναι ἀνάγκη νὰ λεχθῇ ἀπὸ τοῦ βήματος τούτου ποσὸν οἱ ψυχροὶ καὶ ἀδιάφοροι πρὸς τὸ πρόσωπον καὶ τὸ ἔργον τοῦ Χριστοῦ ἀποδεικνύονται ἀγνώμονες καὶ ὑπεύθυνοι κρίσεως; Ὁ Χριστὸς εἶναι ὁ παρρηγορὸς ἡμῶν, ὁ πιστὸς ἡμῶν φίλος, ὁ Σωτὴρ ἡμῶν. Κωφεύοντες εἰς τὴν στρεβλὰ τῆς συγχρόνου ἐποχῆς ἀντίθετα διδάγματα ἃς ἔχομεν τὴν καρδίαν ἡμῶν θρόνον εἰς τὸ Οὐράνιον Βρέφος· «αὐτὸς γὰρ σώσει ἡμᾶς, ναί, ἐκ τῶν ἁμαρτιῶν ἡμῶν».

E. J. K.

ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΩΝ ΣΤΗΛΗ

§§ Κατὰ τὴν πρό τιμος ἐτησίαν ἐν Birmingham τῆς Ἀγγλίας συνέλευσιν τοῦ Βρεττανικοῦ Δραματικοῦ Συλλόγου ὁ πρόεδρος αὐτοῦ καὶ ἄλλοι ἀγορηταὶ ἐτόνισαν τὴν μεγάλην σημασίαν τοῦ δράματος διὰ τὴν ἐξύψωσιν τοῦ φρονήματος τοῦ λαοῦ. Τὸ δράμα ἔχα-

ρακτηρίσθη ὡς «μέγας βοηθὸς τῆς πνευματικῆς ζωῆς», δύναται δὲ νὰ παράσχη μεγάλην ὑπηρεσίαν εἰς τὸν κόσμον, μόνον ἐὰν ληφθῆ ὑπὸ σοβαρὰν ἐποψὴν ἢ πνευματικὴ αὐτοῦ συμβολὴ εἰς τὴν διαπαιδαγώγησιν τῶν λαῶν. Εἰς τὰ περὶ τῆς ἠθοπλαστικῆς ἀξίας τοῦ δράματος λεχθέντα δὲν παρελείφθη καὶ ἡ μνεία τῆς κατὰ τοὺς μέσους χρόνους συμβολῆς τῆς Ἐκκλησίας διὰ τῶν ἱερῶν αὐτῆς δραματικῶν παραστάσεων, ὡμολογήθη δέ, σὺν ἄλλοις, ὅτι ἐν ταῖς ἀγγλικαῖς φυλακαῖς, τῇ ὑποστηρίξει τῶν ἀρχῶν, καὶ τῆς Ἐκκλησίας αὐτῆς, ἢ παραστάσις δραμάτων ὡς ἀποτέλεσμα ἔσχε τὴν ἐνίσχυσιν τῆς ἰδέας ὅτι τὸ δράμα ἀποτελεῖ μεγάλην πνευματικὴν καὶ παιδαγωγικὴν δύναμιν. «Ἐν τῷ θεάτρῳ—εἶπε καὶ εἰς τῶν μετασχόντων τῆς συνελεύσεως ταύτης διακεκριμένον Ἀγγλῶν κληρικῶν—ἐν τῷ θεάτρῳ ὁ ἠθοποιὸς εἶνε ὑπέρτης τῆς χώρας, οἱ δὲ ὑπ' αὐτοῦ ἀπαγγελλόμενοι λόγοι ἀποτελοῦσιν ἱαματικά διὰ τὴν ψυχὴν φάρμακα. Ἡ ἀναψυχὴ μας ὀφείλει, καὶ δύναται, νὰ μᾶς βοηθήσῃ νὰ συντελέσωμεν εἰς τὴν ἐπικράτησιν τῆς βασιλείας τοῦ Θεοῦ». Προσθετόν καὶ τοῦτο τὸ σπουδαῖον : οἱ μετασχόντες τῆς συνελεύσεως ἀντιπρόσωποι τῆς δραματικῆς καὶ θεατρικῆς κινήσεως κατήρξαντο τῶν ἐργασιῶν αὐτῶν δι' εἰδικῆς λειτουργίας, καθ' ἣν παρέστησαν ἅπαντες.

§ 2 Τὸ Ἑλληνικὸν Κράτος, ἀφοῦ ἐπορίσθη ὅσα ἠδύνατο ἐθνικὰ καὶ πολιτικὰ ὠφελήματα ἐν τῇ πατρίδι ἡμῶν ἱστορία ἀπὸ τῆν Ἐκκλησίαν του, ἀνευ τῆς ὁποίας δὲν θὰ καθίστατο ἐπιτευκτὸς ὁ ὑπὲρ ἀνεξαρτησίας ἀγὼν, ἐπωφεληθὲν τῶν διαθέσεων ξένου καὶ ἀλλοδόξου διοργανωτοῦ τῆς Ἐκκλησίας τῆς ἀπελευθερωθείσης Ἑλλάδος, κατελάκτισε τὴν μητέρα καὶ τροφὸν τοῦ Ἑλληνικοῦ Γένους, μέχρι δὲ καὶ σήμερον πράττει καθ' αὐτῆς ὅ,τι δύναται διὰ νὰ ἐξευτελίσῃ αὐτὴν καὶ τέλεον ἐξοντώσῃ. Εἶνε ὁμοῦς μηδὲν διὰ τὸ πρὸς τὴν μητέρα του ἀσεβοῦν Κράτος τὸ ἀποκομισθέντα ὠφελήματα ἀνευ τῆς θρησκείας, διότι Κράτος ἀνευ θρησκείας οὐδὲν ἀγαθὸν δύναται ἀσφαλῶς νὰ κατέχῃ, οὐδὲ τὴν ἐλευθερίαν αὐτὴν καὶ τὴν ἀνεξαρτησίαν τοῦ ἔθνους νὰ κατασφαλίσῃ τοιαύτην δὲ δεικνύει διαγωγὴν τὸ Ἑλληνικὸν Κράτος πρὸς τὴν θρέψασαν καὶ ἀναδείξασαν αὐτὸ Ἐκκλησίαν του, καθ' ἣν στιγμὴν τὴν περίοικα ἔθνη διὰ τήσιν στοργῆς περιβάλλουν τὴν ἐκκλησίαν των, λογιζόμενα αὐτὴν ἐθνικὴν αὐτόχρονη δύναμιν καὶ παντοιοτρόπως συντελοῦντα εἰς τὴν ἀνύσιν αὐτῆς διὰ τῆς εὐδοώσεως τῆς πνευματικῆς καὶ ἠθικῆς τῆς ἀποστολῆς. Ταῦτα δὲ «ρήτῳ καὶ ἀξιωματικῶς» ὄντως ἀναπτύσσουσι τὰ ἐν τῷ προσηγουμένῳ φύλλῳ τῆς «Ἐκκλησίας» δημοσιευθέντα πρὸς τὸν κ. Πρόεδρον τῆς Κυβερνήσεως καὶ τὸν

κ. Ἐπιτροπὸν τῶν Ἐκκλησιαστικῶν ἔγγραφα τῆς τε Ἱεραῆς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος καὶ τοῦ Μακαροῦ Ἀρχιεπισκόπου, ἀξιούντων ἐκ μέρους τῆς Ἐκκλησίας δικαιοματικῶς «τὸ δικαίωμα τῆς ἀνθρωπίνης ζωῆς τῶν ὀργάνων τῆς» διὰ νὰ δύναται ταῦτα νὰ ἐκτελῶσι τὸ ἀναπλαστικὸν αὐτῶν κοινωμικὸν ἔργον. Εἶνε, πράγματι, τοῦλάχιστον περίεργος ἢ ὑπὸ τῆς πολιτείας ἀπόκρουσις τοιοῦτου συμμάχου τῆς οἰα ἢ Ἐκκλησία, ὅπως δ' ἀκατανόητος ἢ ἐν ταῖς σχέσεσι τοῦ Ἑλληνικοῦ Κράτους πρὸς τὴν Ἑλληνικὴν Ἐκκλησίαν ἀντινομία καθ' ἣν στιγμὴν οὐ μόνον ἀνεύχλητοι παραμένουσιν, ἀλλὰ καὶ καθ' ἰδιαιτέραν εὐνοίαν ἐνεργετοῦνται ὑπὸ τῆς κατὰ τε οὐσίαν καὶ κατὰ νόμον Ὀρθοδόξου Ἑλληνικῆς Πολιτείας πᾶσαι αἱ ἑτερόδοξοι καὶ ἑτερόθρησκοι ἐν τῷ Κράτει Ἐκκλησιαί καὶ κοινότητες.

ΧΡΟΝΙΚΑ ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΕΛΛΑΔΟΣ

—Ἡ Ἱερατικὴ Σχολὴ Κορίνθου ἰδρυθεῖσα διὰ τοῦ ἀπὸ 25 Σεπτεμβρίου 1924 εἰδικοῦ νόμου ὁμοῦ μετὰ τῆς Σχολῆς Κερκύρας ἐλειτοῦργησε καθ' ἀρχὰς εἰς ἰδιωτικὸν οἶκημα μετὰ δύο τάξεις καὶ 68 μαθητῶν. Ἀλλὰ τὸ δεύτερον ἔτος ἢ κατὰστάσις μετεβλήθη ἐξ ὀλοκλήρου. Ἐν τῷ μεταξύ ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Κορινθίας εἶχε κατορθώσῃ νὰ συγκεντρώσῃ διάφορα χρηματικὰ ποσὰ ἐκ συνεισφορῶν καὶ δωρεῶν καὶ ἀπὸ τὴν ἐκποίηση μέρους τῶν περιουσιῶν τῶν μονῶν Φανερωμένης τοῦ δήμου Κλεωνῶν, τῆς Λεχώβης πρὸς τὴν Νεμέαν, τοῦ Ἁγίου Δημητρίου, τῆς Σικυῶνος καὶ Ἐθροσίνης. Ἡ κοινότης τῆς Κορίνθου ἦλθεν ἐπίκουρος εἰς τὸ ἔργον τοῦ Μητροπολίτου καὶ παρεχώρησε δωρεὰν μεγάλην ἔκτασιν ἐκ τοῦ οἰκοπέδου τῆς εἰς τὴν πυρῶν ἐπὶ τοῦ ἄκρου τῆς ἀριστερᾶς πλευρᾶς τῆς πόλεως. Καὶ ἡ σχολὴ ἤρριξεν ἀνεγειρομένη πρὸ ἔτους ἐπὶ σχεδίου τοῦ ἀρχιτέκτονος καὶ καθηγητοῦ τοῦ πολιτεχνείου κ. Ὁρ' ἀνδου, ὁ ὁποῖος ἀνέλαβε τὴν ἐπιπόνησιν τοῦ σχεδὸν δωρεὰν χάριν τοῦ μεγάλου σκοποῦ τῆς Σχολῆς. Ἡ κατασκευὴ τοῦ κτιρίου σήμερον εὐρίσκειται εἰς τὸ πέρας τῆς εἶνε ἀληθινὸν θρησκευτικὸν μέγαρον, μήκους 40 μέτρων καὶ πλάτους 30, μετὰ αἰθούσας διδασκαλίας, αἰθούσας ἐστιατορίου, εἰσυχώρους κλιτῶνας, λουτρὰ καὶ εἰς τὸν δεύτερον ὄροφον αἰθούσας νοσοκομείου. Πρὸ τοῦ χώρου τῆς σχολῆς ὑπάρχει ἀπόφασις νὰ φυτευθῶν δένδρα ἢ δὲ χήρα τοῦ ἀειμνήστου Κοριδιᾶ ἐδήλωσεν ὅτι προσφέρεται νὰ κατασκευάσῃ δ' ἐξόδων τῆς ἐν συνεχείᾳ τοῦ κτιρίου τῆς σχολῆς μεγάλην αἰθούσαν περιλαμβανούσαν 700 τοῦλάχιστον πρόσωπα καὶ προοριζομένην διὰ διυλι-

Ξεις, θρησκευτικὰς τελετάς, φιλανθρωπικὰς ἀγοράς. Τὸ κτίριον δὲν ἔχει ἐσωτερικῶς ἀποπερατωθῆ, ἀλλ' οἱ μαθηταὶ ἐφέτος στεγάζονται εἰς τὴν σχολὴν τῶν καὶ συνεχίζουσι τὰ μαθήματά των εἰς δύο μεγάλας αἰθούσας. Κατὰ τὸ τρέχον ἔτος λειτουργοῦν τρεῖς τάξεις μὲ 180 μαθητάς, τὸ δὲ διδασκικὸν προσωπικὸν τῶν ἀποτελεῖται ἀπὸ τῶν διευθυντῆν τῆς ἱερατικῆς σχολῆς ἀρχιμανδρίτην κ. Σωκράτην Ἀναξίλην, τοὺς καθηγητάς τῆς φιλολογίας κ. κ. Μιχαὴλ Μουρούκη καὶ Γεωργίου, τὸν καθηγητὴν τῶν Μαθηματικῶν κ. Λεβέντη — δὲν πρόκειται περὶ τοῦ γνωστοῦ πρώην στρατιωτικοῦ ἱεροῦς Λεβέντη — τὸν καθηγητὴν τῆς θεολογίας κ. Πάλλην καὶ τῶν τεχνικῶν μαθημάτων καὶ τῆς μουσικῆς κ. Κωνσταντινὸν Πουλον. Τὴν ἐφορείαν τῆς σχολῆς ἀποτελοῦν ὁ Μητροπολίτης Κορινθίας, ὁ γενικὸς ἐπιθεωρητὴς τῆς μέσης ἐκπαίδευσως, ὁ πρόεδρος τῶν πρωτοδικῶν, ὁ πρόεδρος τῆς κοινότητος καὶ ὁ διευθυντὴς τῆς σχολῆς. Οἱ μαθηταὶ πληρώνουσι ὡς τροφεία 350 δραχμὰς μηνιαίως, ἐξ αὐτῶν δὲ μία ἐπιτροπὴ παρακολουθεῖ καὶ ἐλέγχει τὰ ἔξοδα τῶν τροφείων.

— Ἐκτὸς τῆς Ἱερατικῆς Σχολῆς ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Κορινθίας διὰ τοῦ ἀπὸ 15 Ἀπριλίου 1925 νόμου ἀπεφάσισε τὴν ἴδρυσιν «Μορφωτικῆς καὶ Ἐπαγγελματικῆς Σχολῆς θηλέων». Κατὰ τὸ ἄρθρον 5 τοῦ εἰρημένου νόμου ἐπεβλήθησαν αἱ ἑξῆς φορολογίαι ὑπὲρ τῆς Σχολῆς: Ἐπὶ τῶν εἰσαγομένων εἰς Κόρινθον εἰδῶν: 1) Πεντήκοντα (50) λεπτὰ ἐπὶ ἐκάστης φοροτικῆς κομίστρων ποσοῦ κἀνω τῶν δέκα δραχμῶν. 2) Δραχμὴ μία (1) ἐπὶ ἐκάστης φοροτικῆς κομίστρων ἄνω τῶν δραχμῶν δέκα. 3) Δραχμαὶ δέκα (10) ἐπὶ ἐκάστου εἰσαγομένου βαγονίου ἐμπορευμάτων. Ὡσαύτως. 1) Δέκα ἐπὶ τοῖς ἑκατὸν κατὰ προσθήκην τοῦ ὑπὲρ τοῦ δημοσίου φόρου ἐπὶ τῶν ἐν Λουτρακίῳ κέντρων πολυτελείας. 2) Δραχμαὶ ἕξ ἐπὶ μαύρης καὶ 12 ἐπὶ τῆς σουλτανίνας σταφίδος ἐξαγομένης ἐκ τῆς ἐπαρχίας Κορινθίας κατὰ χιλιόλιτρον. 3) Δέκα ἐπὶ τοῖς ἑκατὸν κατὰ προσάξεισιν τοῦ ὑπὲρ τοῦ δημοσίου πραγματοποιημένου ἐσόδου ἐκ τῆς ἐνοικιάσεως τοῦ ἐγγείου φόρου ἐπὶ τοῦ ἐλαίου καὶ ἐλαιῶν τῆς ἐπαρχίας Κορινθίας. 4) Δέκα λεπτὰ κατ' ὄραν ἐπὶ τοῦ ἐξαγομένου ἐκ τῆς ἐπαρχίας Κορινθίας τυροῦ καὶ καπνοῦ. 5) Πέντε λεπτὰ ἐπὶ ἐκάστης ὁμοῦς ἐξαγομένων γεωμύλων ἐκ τοῦ τέως δήμου Κορινθίων. 6) Τρεῖς λεπτὰ ἐπὶ ἐκάστης ὁμοῦς ἀποταμιευομένου γλεῦκος ἐντὸς τῆς πόλεως Κορινθίου. Διὰ τῶν ἀνωτέρω προσόδων πρόκειται ἤδη νὰ συναφθῆ δάνειον ἐκ 5 ἑκατομμυρίων διὰ τὴν ἀνέγερσιν τῶν κτιρίων τῆς Σχολῆς. Ἦδη ἠγοράσθησαν τὰ οἰκόπεδα ἐκτάσεως 7,000 στρεμμύτων ὑπεράνω τοῦ σιδηροδρομικοῦ σταθμοῦ καὶ ἔξωθεν ἀκριβῶς

τοῦ ναοῦ τοῦ ἁγίου Σπυρίδωνος. Τὰ προσλαμβανόμενα κοράσια εἰς τὴν σχολὴν θὰ εἴναι ἐσωτερικὰ καὶ θὰ διδάσκονται ἐκτὸς τῶν ταζικῶν μαθημάτων καὶ οἰκοκυρικῆν καθ' ὅλην τὴν ἔκτασιν, δηλαδὴ μαγειρικῆν, ραπτικῆν, οἰκιακὴν οἰκονομίαν, ὑγιεινὴν, ἀνατροφὴν τῶν τέκνων καὶ γενικῶς τὰ καθήκοντα μιᾶς γυναίκας ὡς θυγατρὸς, ὡς ἀδελφῆς, ὡς συζύγου, ὡς μητρὸς, ὡς πατρὸς ἀποραυτῆτου διὰ τὴν κοινωνικὴν ἀλληλεγγύην. Κατὰ τὴν ὅσιν θέλουσι θ' ἀκολουθήσουσι ἀνωτέρα μαθήματα κλασσικῆς ἐκπαίδευσως ἐντὸς τῆς σχολῆς εἰς ἰδιαιτέρα τμήματα, ὅπως ἐπίσης καὶ ὅσιν θέλουσι θὰ μεταβαίνοσι εἰς τὰ ἐπαγγελματικὰ τμήματα διὰ νὰ μάθωσι διαφόρους τέχνας συμφέρουσας μὲ τὸν χωρικὸν τόπον, τὰς δυνάμεις, τὰς προμήσεις καὶ τὴν κλίσιν των. Ἡ λειτουργία τῆς σχολῆς θ' ἀρχίσῃ πιθανότατα μετὰ ἐν ἔτος, ὅποτε ἐλπίζεται νὰ ἔχουσι ἀνεγερθῆ τὰ ἀπαιρήματα κτίρια. Ὅσον ἀφορᾷ τὸ ζήτημα τοῦ ὄργανισμοῦ τῆς σχολῆς καὶ τοῦ λεπτομερεστεροῦ προγράμματος τῆς δὲν ἐλήφθησαν ἀκόμη τελειωτικὰ ἀποφάσεις, διότι ἐζητήθησαν οἱ ὄργανισμοὶ παρομοίων σχολῶν ξένων κρατῶν.

— Ὁ νεοσύστατος ἐν Ἡρακλείῳ Κρήτης «Σύλλογος πολυτέκνων γονέων» ἀπευθύνει ἐκκλησίαν πρὸς τὴν Ἐκκλησίαν, τὴν Κυβέρνησιν καὶ τὰς ἀπανταχοῦ τοῦ Κράτους ὀργανώσεις, δι' ἧς ἐπικαλεῖται τὴν συνδρομὴν αὐτῶν ὑπὲρ ἐπιτεύξεως τοῦ σκοποῦ αὐτοῦ. Εἶνε δ' οὗτος ἡ ἠθικὴ ἐξύψωσις τῆς κοινωνίας εἰς ἀνιδυμίας κατὰ τῶν ἀνατροπέων αὐτῆς, καὶ ἡ ἐκ μέρους τοῦ Κράτους λήψις μέτρων προστατευτικῶν διὰ τοὺς πολυτέκνους πρὸς ἀνακούφισιν αὐτῶν καὶ ὁ μὴ περιορισμὸς τῆς τεκνογονίας, «ὅσας εἰσαχθεῖς εἰς τὴν πατρίδα μας μετὰ τῶν λοιπῶν διήθεν ἀγαθῶν τοῦ πολιτισμοῦ θὰ μεταβάλλῃ, ἐὰν ἐπικρατήσῃ, τὸν ἀνθρώπινον προορισμὸν καὶ οὕτω θὰ ἐκμηδενισθῆ ἡ οἰκογένεια καὶ ἡ κοινωνία.»

— Κατὰ τὸ λήγον ἔτος τὰ Κατηχητικὰ Σχολεῖα Χαλκίδος διοργανώθησαν ἐπὶ τὸ τελειότερον ὑπὸ τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Χαλκίδος. Ἐν τῷ Μητροπολιτικῷ ναῷ ἐλειτούργησε τὸ τῶν παιδῶν Κατηχητικὸν Σχολεῖον καὶ ἐγένοντο ὑπὸ τοῦ διευθύνοντος αὐτὸ Ἱεροκλήπου Νηριοφόρου Δεσφύρη συνεχεῖς διδασκαλαὶ ὁμοῦς πρὸς τὰς χριστ. ἐνώσεις τῶν νέων καὶ νεανίδων. Ἐπίσης ἐν τῷ ἱερῷ Ναῷ τῆς ἁγ. Παρμενεῆς ἐλειτούργησε Κατηχητικὸν Σχολεῖον τῶν παιδῶν καὶ τῶν νεανίδων, ἐδίδαξε δ' ἐν αὐτῷ ὁ ἱερεὺς Ζαχαρίας Βισσιλιῶν. Ἡ κοινωνία Χαλκίδος μετὰ πολλῆς τῆς συμπαιθείας παρακολουθεῖ τὴν κίνησιν τῶν Κατηχητικῶν Σχολείων, ἀτινα συνεχῶς ἐπισκέπτεται ὁ Σεβ. Μητροπολίτης.

— Προκειμένου περί τῆς ἀνακουφίσεως τῶν πασχόντων ἐν τῇ ἱερᾷ Μητροπόλει Χαλκίδος λίαν ἐπιφελῶς ἐργάζεται ἡ ἀνασυσταθεῖσα ὑπὸ τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Χαλκίδος καὶ διευθυνομένη ὑπ' αὐτοῦ Φιλόπτωχος Ἀδελφότης, παρασχοῦσα ἀρωγὴν πρὸς πάντα πίνοντα, νοσηλείαν εἰς ἀσθενεῖς, περιθαλίαν εἰς γέροντας, προικοδοτήσεις εἰς νεάνιδας ὀρφανὰς, βοήθειαν πρὸς ἀποφυλίαν κρατουμένων διὰ χρῆσιν. Ὁ Σεβ. Μητροπολίτης ἐργάζεται δραστηρίως ὅπως ἰδρῶσιν Γηροκομείον πρὸς περιθαλίαν τῶν ἀπόρων γερόντων.

— Ὁ Μακ. Ἀρχιεπίσκοπος μετὰ τῶν Σεβ. Μητροπολιτῶν καὶ Συνέδρων Κυθήρων Δωροθέου, Ἡλείας Ἀντωνίου, Γόρτυνος καὶ Μεγαλουπόλεως Πολυκάρπου ἐπισκεφθεὶς τὸν κ. Πρωθυπουργὸν τὴν παρελθοῦσαν Τετάρτην ἐπέδωκεν ἕκ μέρους τῆς ἱερᾶς Συνόδου τὸ πρὸς τῆς μισθοδοσίας τοῦ Κλήρου νομοσχέδιον καὶ παρεκάλεσεν αὐτὸν ὅπως τὸ ἐγκρίνη καὶ τὸ θέσῃ εἰς ἐφαρμογὴν. Ὁ κ. Πρωθυπουργὸς ὑπεσχέθη ὅτι θὰ γίνῃ τοῦτο ἐντὸς τῆς ἑβδομάδος. Αὐθιμερὸν πρὸς τὸν αὐτὸν σκοπὸν ἐπισκέφησαν τὸν κ. Ὑπουργὸν ἐπὶ τῶν Ἐκκλησιαστικῶν οἱ Σεβ. Μητροπολίται Καρυστίας καὶ Ἡλείας.

— Ἐπὶ ταῖς ἑορταῖς τῶν Χριστουγέννων ὁ Μακ. Ἀρχιεπίσκοπος ἀπέλυσε πρὸς τὸ εὐσεβὲς πλήρωμα τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἐγκύκλιον, δι' ἧς συνιστᾷ εἰς αὐτὸ τὴν ἀρμόζουσαν προσέλευσιν εἰς τὰ Μυστήρια τῆς Ἐξομολογήσεως καὶ τῆς θείας Κοινωνίας.

— Τὴν παρελθοῦσαν Τρίτην συνεκάλεσεν ὁ Μακ. Ἀρχιεπίσκοπος τὸν ἱερὸν κλῆρον Ἀθηνῶν καὶ Πειραιῶς ἐν τῇ Ἀρχιεπισκοπῇ εἰς τὴν πρώτην συγκέντρωσιν τῆς χειμερινῆς περιόδου, ὡμίλησε δὲ πρὸς αὐτὸν, ἀναπτύξας γενικῶς τὴν σύγχρονον κατάστασιν τῆς Ἐκκλησίας καὶ παραστήσας τὴν ἀνάγκην τῆς δράσεως τοῦ Κλήρου ἠνωμένου ψυχικῶς εἰς ἐνιαίαν παράταξιν. Μετὰ τινὰς ἡμερῶν, λαβόντας τὸν λόγον, ὡμίλησεν ἐν τέλει καὶ ὁ παριστάμενος κατὰ τὴν συγκέντρωσιν Σεβ. Μητροπολίτης Ἡλείας κ. Ἀντωνίου, συστήσας τὴν ἀνάγκην τῆς δράσεως τοῦ Κλήρου καὶ τῆς ὑπ' αὐτοῦ ἐγκολπώσεως τοῦ λαοῦ, ἄνευ τοῦ ὁποίου δὲν νοεῖται Ἐκκλησία.

— Εἶνε γνωστὰ εἰς τὸ Ἑλληνικὸν Κοινὸν αἱ δυσχερέσταται συνθήκαι. Ὑψ' ἄς διατελεῖ ἀπὸ ἐτῶν ἀρχαιοτάτων καὶ πολυτίμων προπύργιον τῆς Ἑλληνικῆς Ὁρθοδοξίας—ὁ Πανάγιος Τάφος. Διὰ τὴν κατὰ πάντα τρόπον ἀρωγὴν τοῦ ἱδρῦθι πρό τινας ἐνταῦθα «Ἀγιοσταφικῆς Ἐταιρείας», ὑπὸ τὴν ἐπιτίμον προεδρίαν τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν, μετὰ Πρόεδ-

ρον τὸν κ. Ν. Δ. Λεβίδην. Εἰς τὸ Διοικητικὸν τῆς Συμβουλίου ἀνήκουν πολιτευταί, καθηγηταί, Πρόεδροι διαφόρων ἐπιστημονικῶν καὶ ἐπαγγελματικῶν Σωματείων, δημοσιογράφοι καὶ ἄλλοι δυνάμενοι νὰ συμβάλουν πρὸς τὴν εὐδωσιν τοῦ σκοποῦ τῆς Ἐταιρείας. Διὰ τὰ ἐξασφαλισθῆ, ὅμως, ἡ ἐπιτυχία του, ἀπαυται ἡ γενικὴ συνδρομὴ τοῦ Ἑλληνικοῦ κοινοῦ, ἠθικῆ καὶ ὕλικῆ. Τὸ καθῆκον τοῦτο, τὸ ὁποῖον εἶμεθα βέβαιοι, ὅτι ὀρθῶς συνασθάνεται ἡ Ἑλληνικὴ ὁλότης, δύναται νὰ λάβῃ πρακτικὴν ἐκδήλωσιν διὰ τῆς ἐγγραφῆς τῶν ἐπιθυμούντων νὰ συνεργήσουν ὑπὲρ τοῦ Παναγίου Τάφου ὡς ἑταίρων τῆς «Ἀγιοσταφικῆς Ἀδελφότητος». Αἱ σχετικαὶ αἰτήσεις πρέπει ν' ἀπευθύνωνται δι' ἐπιστολῆς, πρὸς τὸν Πρόεδρον τῆς Ἐταιρείας, ὁδὸς Παλαιολόγου Μπενιζέλου 2.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑΣ

Τῇ 28 ἡξιντος Νοεμβρίου ὑπὸ τοῦ Τοποτηρητοῦ τοῦ Ἀλεξανδρινοῦ Πατριαρχικοῦ θρόνου Σεβ. Μητροπολίτου Τριπόλεως κ. Θεοφάνους ἀπελύθη ἡ πρὸ πολλοῦ ἀναμενομένη Ἐγκύκλιος «ἐπ' ἐκλογῇ Πατριαρχοῦ Ἀλεξανδρείας». Ἐν αὐτῇ λέγεται, ὅτι ἡ ἐκλογὴ αὕτη ὁμοφώνως τῆς Ἱ. Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας Ἀλεξανδρείας ἀποφάσει, γενήσεται «ψήφῳ κοινῇ κλήρου τε καὶ λαοῦ», ἀκριβῶς καθ' ὃν καὶ ἡ ἐκλογὴ τοῦ ἀοιδίμου πατριαρχοῦ Φωτίου τρόπον, μετὰ τὴν διαφορὰν, ὅτι οἱ ἐκλεκτοὶ θὰ εἶνε πλείονες τὸν ἀριθμὸν νῦν, ὡς ἐκ τῆς ἔκτοτε ἀξίσεως τῶν ἀνὰ τὸ κλίμα τῆς Ἐκκλησίας Ἀλεξανδρείας ὀρθοδόξων Κοινοτήτων.

Οὕτω ἕκ μὲν τοῦ ἱεροῦ κλήρου τοῦ πατριαρχικοῦ θρόνου προσκαλοῦνται ὡς ἐκλογεῖς πάντες οἱ ἐν τῇ ἐνεργῷ ὑπηρεσίᾳ αὐτοῦ καὶ ἐν Αἰγύπτῳ καὶ Σουδάν ἢ ἔξω τῆς Αἰγύπτου διαμένοντες κληρικοί παντὸς βαθμοῦ καὶ ἀξιώματος. Ἐκ δὲ τοῦ λοιποῦ λαοῦ πάντες οἱ ἀνήλικοι ὀρθοδόξοι, οἱ μονίμως ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ περιφερεῖα τοῦ πατρ. θρόνου Ἀλεξανδρείας ἐγκατεστημένοι δικαιοῦνται νὰ ἐκλέξωσι τοὺς ἀντιπροσώπους των. Οἱ τελευταῖοι οὗτοι πού μὲν θὰ ἐκλεγῶσιν ὡς ἀντιπρόσωποι ὀρθοδόξων Κοινοτήτων, πού δὲ ἐπαγγελματικῶν ἐν ταῖς ὀνομαζομέναις κεντρικωτέραις πόλεσι τῆς Αἰγύπτου καὶ τοῦ Σουδάν, πού δὲ τοῦ ὀρθοδόξου λαοῦ τῶν λοιπῶν ἐν Αἰγύπτῳ καὶ Σουδάν πόλεων καὶ κωμοπόλεων, καὶ πού ὡς ἀντιπρόσωποι τῶν ἐκτὸς μὲν τῆς Αἰγύπτου καὶ τοῦ Σουδάν, εἰς τὴν ἐκκλησίαν δὲ περιφέρειαν τοῦ Ἀλεξ. θρόνου ὑπαγομένων πόλεων. Πάντες οὗτοι οἱ ἀντιπρόσωποι συγκεντρούμενοι μεθ' ἅπαντος τοῦ κλήρου ἐν κοιναῖς συνέδρῳ εἰς τὸν ἐν Ἀλεξανδρείᾳ Πατριαρχεῖον, θὰ

καταρτίσωσιν ἀπὸ κοινοῦ τὸν κατάλογον τῶν εἰς διαδοχὴν τοῦ θρόνου ὑποψηφίων καὶ θ' ἀναδείξωσιν ἐξ αὐτῶν τὸν μέλλοντα Πατριάρχην Ἀλεξανδρείας.

Εἰς τὴν ἐγκύκλιον ταύτην ἐπισυνάπτεται Παράρτημα ὁρίζον, ὅτι οἱ ἐκ Συρίας καταγόμενοι ὀρθόδοξοι ὀφείλουσι ν' ἀποτελέσωσιν ἰδίους ἐκλογικοὺς συλλόγους πρὸς ἀνάδειξιν τῶν ἀντιπροσώπων αὐτῶν, δύο δὲ προσηρημένα «διαγράμματα» καθορίζουσι τὸ μὲν τοὺς κατὰ πόλεις ἀντιπροσώπους τῶν ἐν γένει ὀρθόδοξων, τὸ δὲ τοὺς κατὰ πόλεις ἀντιπροσώπους τῶν ἐκ Συρίας ὀρθόδοξων. Καὶ οἱ μὲν πρῶτοι ἐξ ἀντιπροσώπων τῶν ἐπιτροπῶν Κοινοτήτων (63), τῶν ἐπαγγελματιῶν (50) καὶ τῶν ἐκ τῆς κοινῆς συνεισφοράς τοῦ λαοῦ ἀνέρχονται ἐν ὅλῳ εἰς 166, οἱ δὲ δεῦτεροι κατὰ τὰς αὐτὰς κατηγορίας (5, 18, 11 εἰς 34. Ὁ ἀριθμὸς τῶν ἀντιπροσωπευθησομένων ἐπαγγελματιῶν ὁρίζεται εἰς 35.

Ἡ ἐγκύκλιος ὁρίζει προσέτι λεπτομερῶς τὰ τῆς ἐκλογῆς τῶν διαφόρων ἀντιπροσώπων καὶ τὰ τοῦ καταρτισμοῦ τοῦ καταλόγου τῶν ὑποψηφίων. Ἡ τελευταία γενήσεται τῇ 3 Φεβρουαρίου 1926 ἐν τῷ Πατριαρχεῖῳ Ἀλεξανδρείας, μετὰ δὲ τὴν ἐπιστροφὴν τοῦ καταλόγου ὑπὸ τῆς Αἰγυπτ. Κυβερνήσεως ἐν συνεδίῳ ὁρισθησομένῃ θὰ γίνῃ ἡ ἐκλογὴ πρὸς ἀνάδειξιν Πατριάρχου ἐν τῷ πατρ. ναῶ τοῦ ἁγ. Σίββα ὑπὸ τῶν αὐτῶν ἐκλογέων. Ὁ καταρτισμὸς τοῦ καταλόγου γενήσεται διὰ μυστικῆς ψηφοφορίας. Πατριάρχης ἀναδειχθήσεται ὁ συγκεντρῶν τὴν σχετικὴν πλειονοψηφίαν, ἤτοι τὰς περισσότερας σχετικῶς πρὸς τοὺς λοιποὺς ὑποψηφίους ψήφους. Ἐν περιπτώσει ἰσοψηφίας νικᾷ ἡ ψήφος τοῦ προεδρεύοντος τῆς συνελεύσεως, ὅστις θὰ εἶνε ὁ νῦν Τοποτηρητής.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΚΥΠΡΟΥ

Τὴν 14ην τοῦ παρελθόντος μηνὸς ἡ Ἱ. Σύνοδος συνήλθεν εἰς ἔκτακτον συνεδρίαν ὑπὸ τὴν προεδρίαν τοῦ Μακαρ. Ἀρχιεπισκόπου ἐπικαίρως προσφωνήσαντος τοὺς σεβ. Συνδικοὺς, ἐκ μέρους τῶν ὁποίων ἀντεφώνησεν ὁ σεβ. Μητροπολίτης Πάφου. Κατὰ τὴν συνεδρίαν ταύτην ἡ Ἱ. Σύνοδος ἔλαβε γνῶσιν τῶν ὑπὸ τῶν διαφόρων αὐτοκεφάλων ὀρθόδοξων Ἐκκλησιῶν ἀπευθυνθέντων πρὸς τὴν Ἐκκλησίαν τῆς Κύπρου ἐκκλησιαστικῶν γραμμάτων ὡς καὶ τῶν πρὸς ταῦτα ἀπαντήσεων τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου. Ἀπεφάσισε τὴν τέλεσιν μνημοσύνου τοῦ ἀοιδίμου Πατριάρχου Ἀλεξανδρείας Φωτίου εἰς ἐπισημοτέραν ἐκδήλωσιν τοῦ πένθους τῆς Κυπριακῆς Ἐκκλησίας ὡς καὶ τὴν ἀποστολὴν εὐχαριστηρίου ἐπιστολῆς πρὸς τὴν Ἑλλην. Κυβέρνησιν διὰ τὴν ἐξ 700 λιρῶν ἐτησίαν ὑπὲρ τοῦ Ἱεροδιδασκαλείου εἰσφορὰν αὐτῆς, ἐπι-

τευχθεῖσαν ἐσχίτως διὰ τῶν προσωπικῶν ἐνεργειῶν τοῦ ἐνταῦθα ἐλθόντος Σεβ. Μητροπολίτου Πάφου κ. Ἰακώβου. Ἦκουσε κατόπιν τὰς ἀπόψεις τῶν Μονῶν ὡς πρὸς τὴν λύσιν τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ ζητήματος καὶ ἔλαβεν ἀπόφασιν νὰ διασκεφθῇ ἐπὶ τοῦ σπουδαίου τούτου ζητήματος μετὰ τῶν Ἑλλήνων βουλευτῶν τῆς νήσου.

BIBLIA

Ἐπιστημονικὴ Ἐπετηρὶς τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ Ἀθηνῆσι Πανεπιστημίου.—Ἐξεδόθη κατ' αὐτὰς τὸ δεύτερον τεῦχος τοῦ Α' τόμου τῆς Ἐπετηρίδος περιλαμβάνον τὰς ἀκολουθοῦσας πραγματείας: **Γρηγορίου Παπαμιχαήλ.** Ὁ Pasteur, καὶ ἡ αὐτόματος γένεσις τῆς Ζωῆς.—**Ἀρχιμ. Β. Στεφανίδου.** Αἱ πρόσοδοι τῶν ἱστορικῶν ἐπιστημῶν καὶ ἡ πρὸς αὐτὰς σχέσις τῆς Ἐκκλησ. Ἱστορίας.—**Ἀμ. Ἀλκιβιζάτου,** Ἡ ποινὴ τῆς ἐκπτώσεως τῶν ἐπισκόπων ἐκ τοῦ ἐπισκοπικοῦ αὐτῶν θρόνου κατὰ τὸ δίκαιον τῆς Ὄρθοδ. Ἐκκλησίας.—**Γεωργίου Σωτηρίου,** Λόγος ἐναρκτήριος εἰς τὸ μάθημα τῆς Ἐκκλησ. Ἀρχαιολογίας καὶ Παλαιογραφίας.—**Κ. Ι. Δουβουνιώτου,** Κωνσταντίνου τοῦ Πορφυρογεννήτου λόγος ἀνέκδοτος εἰς τὴν ἀνακομιδὴν τοῦ Λειψάνου Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου. **Ἀρχιμ. Βασιλείου Κ. Στεφανίδου,** Ὁ Ρώμης Ἰννοκέντιος ὁ Α' ἐν τῇ ἀναπτύξει τοῦ παπικοῦ πρωτείου.

ΔΗΜΟΠΡΑΣΙΑΙ

Τὸ Ἰγουμενοσυμβούλιον τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Παλαιοκαρυῆς, πρὸς κληθεῖς ὅτι ἐπίδενται εἰς παιοδοτικὴν δημοπρασίαν α) ἡ ἐκποίησις ἐνὸς ὑδρομύλου ἡρειπωμένου τῆς Μονῆς Παλαιοκαρυῆς ὑπὸ τὸ ὄνομα Παλαιομάντανυ! Β) Ἡ πενταετής μίσθωσις τῆς ἀμπέλου «Φυτεία» συμφώνως τοῖς ὅροις τῶν ὑπ' ἀριθ. 131-192, ἐ.ἔ. διακηρῦξεων εὐρισκόμενου ἐν τῷ γραφείῳ τῆς Μονῆς ὧν οἱ βουλομένοι δύνανται νὰ λάβωσι γνῶσιν. Ἡ δημοπρασία ἐνεργηθήσεται ἐν Ἐλασσάνῃ καὶ ἐν τῷ συνήθει τῶν δημοπρασιῶν τόσῳ τὴν 28 Διβρίου ἐξ ἡμέραν Δευτέραν καὶ ὥραν 10-12 π.μ. ἐνώπιον τοῦ Συμβολαιογράφου Ἐλασσάνος καὶ τοῦ ἀντιπροσώπου τῆς Μονῆς. Ἐν Ἱερᾷ Μονῇ Παλαιοκαρυῆς τῇ 30 Νηβρίου 1925.

Τὸ Ἰγουμενοσυμβούλιον τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Χρυσοδοτικῆς προκηρύττει ὅτι τὴν 13ην καὶ 20ην Δεκεμβρίου ἐ.ἔ. ἐπὶ δύο συνεχεῖς κατ' ἐπανάληψιν Κυριακὰς καὶ ὥραν 10-12 τῆς μεσημβρίας ἐνώπιον τοῦ Συμβολαιογράφου Εἰρηνοδίκου Χαλανδρίτης ἐνεργηθήσεται παιοδοτικὴ δημοπρασία ἑοῦς μισθώσεως τοῦ ἐν τῇ θέσει Μουγγίλλα τῆς περιφερείας Λακκομάτων χορτολειβαδίου τῆς Ἱερᾶς Μονῆς αὐτοῦ κατὰ τὰ γνωστὰ αὐτοῦ ὅρια καὶ συμφώνως τῶν ὅρων συγγραφῆς ὑποχρεώσεων ὧν ἀντίτυπα ἔχουσι κατατεθῆ ἐν τε τοῖς γραφείοις τῆς κοινότητος Καλάνου καὶ τῆς Μονῆς Πρώτῃ προσφορὰ δραχμὰς τεσσαρὰς χιλιάδας (4 000) ἐτησίως Ἐγγυοδοσία δραχμὰς δύο χιλιάδας (2.000) Προσθήκη δι' ἀναφορᾶς ἀνευ ἐγγυοδοτίας καὶ καταθέσεως ἐξόδων προενεργηθείσης δημοπρασίας ἀπαράδεκτος. Ἐν τῇ Μονῇ τῇ 12 Νοεμβρίου 1925.